

om, at, naar den høitærede Justitsminister lægger et Lovudkast frem for Rigsdagen, saa er det for at see det forhandlet og vedtaget, det er ikke noget Discussionsemne, eller noget Løst, som han kaster hen, og som vi kunne vrage og tage, ligesom vi lystte, men det maa være hans Overbeviisning, at det er rigtigt og ønskeligt at see det gennemført. Om han ogsaa har udtrykt sig mindre heldigt og mindre behændigt under Forelæggelsen og senere, kan dette dog ikke være tvivlsomt. Jeg troer, at det er rigtigt af Thinget at afvise en modsat Betragtning. Var den modsatte Betragtning rigtig, var det blot et Discussionsemne, der var forelagt, saa skulde Thinget ikke have ladet Lovudkastet gaae til 2den Behandling; saa havde det været nok med een Forhandling om det. — Høvd Udvalgets Forhandlinger angaaer, saa har Udvalget ganske vist erkjendt, at der savnedes nogen Forberedelse af Sagen, men, ligesom det hos Justitsministeren beredvilligt har faaet de Oplysninger, som det hos ham har søgt, saaledes har det ogsaa bestræbt sig for ved privat Samtale med Læger, der bør antages at være fuldkomment værdige Repræsentanter for den danske Lægestand, at bøde paa sin egen Mangel paa Sagkundskab; endelig er jo Sundhetsskollegiets Betænkning ogsaa fremkommen, inden Udvalgets Betænkning blev trykt og er bleven trykt tilligemed denne, og den har altsaa ogsaa været Udvalget bekendt. Udvalget kan altsaa ikke sige, og kan ifølge sin Indstilling ikke vedgaae, hvad der fra flere Sider er blevet paastaet, at Sagen, som den nu ligger for, foreligger usforberedt, foreligger utilstrækkeligt oplyst fra de forskjellige Sider. Den høitærede Justitsminister har jo desuden allerede gjort opmærksom paa, at der i Løbet af foregaaende Sommer har fundet en Discussion om dette Spørgsmaal Sted mellem Lægerne selv, i hvilken han har søgt Oplysning. Jeg kan derhos til, hvad jeg allerede har anført, føie, at, dersom der havde været flere Oplysninger at give fra Lægernes Side angaaende det ene eller det andet af de idag foreliggende tvende Forslag, baade Mindretallets og Fleertallets, saa havde Lægerne jo allerede nu haft 8 Dage til at

udtale sig over disse; men der er, saa vidt mig bekendt, ikke fremkommet Videre om dem end en Udtalelse, som i Sandhed ikke har stort at bethyde. Jeg kan saaledes ikke erkjende, at denne Sag er usforberedt, og jeg kan heller ikke ønske, at den nu skulde opgives paa dette Stadium. Vi kunne jo i ethvert Fald lade den gaae til tredie Behandling; skulde Ministeren saa efter den Gang, som Sagen har taget, selv ikke ønske, at det lille Forslag, som nu er blevet vedtaget af det ærede Thing, fremmes videre, men foretrække at tage Sundhedsforholdene i det Hele under Overveelse, saa skal jeg for mit Vedkommende være villig til heller ikke for Dieblisset at søge Sagen videre fremmet. Jeg troer derimod ikke, at den Forhandling, der nu er bleven ført og dog ført med endeel Varme fra forskjellige Sider, bør være ganske spildt. Jeg troer, at der fra det lille Forslag, som nu foreligger i en Form, som jeg i det Mindste ikke anseer for heldig, bør udgaae noget Andet og Bedre, end det selv er. Det er derfor, at jeg ønsker Sagen fremmet, foreløbigt til tredie Behandling; til den Tid vil det saa, som sagt, afhænge af den ærede Ministers Udtalelse, hvad jeg for mit Vedkommende vil gjøre. Da der iøvrigt ikke er noget Haab om at forandre Majoriteten i Sagen, vil jeg ikke nu opholde Thinget med yderligere at udvikle Grunden for min Anskuelse, men forbeholder mig ved anden Leilighed og paa andet Sted at drøfte de Indvendinger, der ere blevne fremsatte mod Udvalgets Fleertals Forslag.

Krieger: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Ordet er allerede begjært af to Medlemmer. Jeg kan ikke vide, hvorlænge Discussionen vil trække ud, og jeg skal derfor foretrække at standse Forhandlingerne.

Krieger: Jeg skal være ganske kort.

Dr. Nasmussen: Maa jeg bede om Ordet.